

TILLYKTA, v. a. 1. Se *Tillsluta*. [Tillykta.]

TILLYXA, v. a. 1. Groft tillbugga. — Äfv. *Yxa till*. — *Tillyxande*, n. 4. o. *Tillyxning*, f. 2.

TILLÅTA, v. a. 3. (böjes som *Låta*) 1) Förklara, att man låter något ske, ej har något deremot. *T. någon att träda in. Jag har ej t-till honom det.* — Syn. Bevilja, Gifva lof, tillstånd, Tillstädja, Medgifva. — 2) Utan hinder eller straff, utan att blifva ond o. s. v., låta någon göra något eller låta något ske. *Tillåt mig fråga, hvaraf det kommer. T. sig*, förinna sig något; äfv. göra något, hvartill man ej äger rätt, eller som ej är passande. *Han t-ter sig ingen hvila. T. sig friheter. T. sig ett oanständigt uttryck. Han t-ter sig allt för mycket. T. sig att, taga sig den friheten att. Jfr. Frihet. T. sig att säga.* — 3) (om sak) Medgifva, ej hindra. *Hans helsa t-ter honom ej det. Hans inkomst kan t. honom sådana nöjen.* — *Tillåten*, part. pass. Brukas adjektivt i samma mening som Tillåtlig. *T-tna nöjen.*

TILLÅTELSE, f. 3. Förklaring, att man tillåter något; äfv. tyst medgifvande, hvarigenom man låter någon göra något eller låter något ske. *Jag har fått t. af honom att träda in. Jag har hans t. Be en om t. Det sker med min t. Med er (dän o. s. v.) t.*, säges af höflighet i umgängsspråket, när man på förhand vill be om ursäkt för något, som möjligen skulle kunna missstyckas. *Med er t. vill jag omtala förhållandet.*

TILLÅTLIG, a. 2. 1) Som kan tillåtas. *T-a nöjen.* — Syn. Loflig. — 2) Tillåten. *Det är ej t-t att röka der.* — *Tillåtlighet*, f. 3.

TILLÅTLIGEN, adv. På tillåtligt, lofligt sätt.

TILLÄFVENTYRS, adv. Måhända; möjligtvis.

TILLÄGG, n. 5. 1) Tilläggande, tilläggning. *Göra t. till ett testamente. Berätta saken utan egna t.* — 2) Hvad som tillägges eller blifvit tillägd. *T-et innehåller, att...*

TILLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) 1) Tillöka med. *Han har t-lagt hundra riksdaler till denna summa. T. det som felas. Jag ber att få t. ännu ett ord.* — 2) Tillägna, tillskrifva, tilldöma. *T. någon en dygd. T. en skulden.*

TILLÄDE, m. 6. *T-lade mig hemliga afsigter.* — 3) Tilldela, tillslä, anslå åt. *Man har t-lagt honom en pension, en titel. Man har t-lagt mig rättigheten att...* — *Tillagd*, part. pass. *Genom en t. artikel i testamentet.*

TILLÄGGANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom något tillägges.

TILLÄGGNING, f. 2. Se *Tilläggande* och *Tillägg*.

TILLÄGGNINGSVIS, adv. Genom tillägg.

TILLÄGNA, se *Tillegna*.

TILLÄGOR, f. 1. pl. Tillydande ägor. [-egor.]

TILLÄMNA, v. a. 1. 1) Göra ämne till, t. ex. groft tillbugga, o. s. v. — 2) Ämna åt. *T. en något.* — 3) Se *Tillärna*.

TILLÄMPA, v. a. 1. 1) Se *Lämpa*, bem. 2. *Denna vers kan man t. på honom. T. ett lagens rum på ett förevarande fall. Hvad straff bör t-s för detta brott?* — 2) Gifva användning. *T. en teoretisk sats i verkligheten. Kommunisternes läror äro svåra att t.* — *Tillämpande*, n. 4.

TILLÄMPLIG, a. 2. Som kan tillämpas. *Ordspåket är väl t-t på honom.*

TILLÄMPLIGHET, f. 3. Egenskapen att kunna tillämpas.

TILLÄMPNING, f. 2. Handlingen, då man tillämpar. *Göra t. af en vers i Homer på någon. Göra t. på något. Jag säger det utan t.*, utan åsyftning på person. *Det har t. på honom*, kan på honom tillämpas.

TILLÄNDAGÅ, v. n. 2. (böjes som *Gå*) eller **TILLÄNDALÖPA**, v. n. 3. (böjes som *Löpa*) *Gå, löpa till ända. Se Ände.*

TILLÄRA, v. a. 2. Lära och inöfva i något. Brukas mest i part. pass. *Tillärd.*

TILLÄRNA, v. a. 1. 1) Hafva för afsigt att göra något. *Han t-de en resa till Italien.* — Brukas mest i part. pass. — 2) Se *Tillämna*, 2. — *T-d*, part. pass. *En t. resa.*

TILLÄSA, v. a. 2. Låsa igen med nyckel. — Äfv. *Låsa till.* — *Tilläsande*, n. 4.

TILLÖFVA, v. a. 1. Inöfva och tillvänja.

TILLÖKA, v. a. 1. o. 2. Öka genom tillägg. — Äfv. *Öka till.* — *Ön. Se Öka.* — *Tillökande*, n. 4.

TILLÖKNING, f. 2. 1) Handlingen eller verknigen, hvarigenom något tillökes. — 2) Det, hvarmed något tillökes eller blifvit tillökt. *En t. af 200 r:dr i lön.*

TILLÖNSKA, v. a. 1. Önska något till, åt någon. *Jag t-r dig allt godt.*

TILLÖNSKAN, f. sing. indef. eller.

TILLÖNSKNING, f. 2. Önskan, som göres för någon. *Med t. af en glad julhelg, tecknar en trofast vän.*

TILLÖFVERS, tillöfvärrs, adv. (fam.) Till öfverlopps, öfrigt. *Jag har ingenting t. att ge bort.*

TILLÖSA, v. a. 2. Genom ösning tillägga. — Äfv. *Ösa till.* — *Tillösning*, f. 2.

TILRA, se *Tilra*.

TILS, se *Tills*.

TILTA, t'ilta, f. 1. Den smala jordremsa, som, vid plöjning, af billen uppskäres och lägges på sidan.

TIMA, se *Timme*.

TIMA, t'i'ma, v. n. 1. Se *Hända*. *Vid t-nde dödsfall*, när dödsfall inträffar. [Timma.]

TIMBER, se *Timmer*, 1.

TIMCIRKEL, t'immsi'rrk'l, m. 2. pl. — *cirklar*. (astr.) Storcirkel, som föreställes dragen genom himmelspolerna och någon himmelskropp medelpunkt. *T-klar* kallas äfven, på jordgloben, tolf cirklar, som äro dragna genom begge polerna och afdela eqvatorn i 24 lika stora delar, motsvarande dygnets 24 timmar.

TIMGLAS, t'immg'lås, n. 5. Ett slags ur, som angifver längden af en förfluten kortare tid derigenom, att sin sand ur ett kärl utrinnes i ett annat kärl. Består i allmänhet af tvenne kägelformiga glas med spetsarna vända mot hvarandra. Kallas äfv. Sandur.

TIMID, -i'd, a. (utan neutr. i sing. indef.) (lat. *Timidus*) Skygg, blyg, försagd.

TIMIDITET, -i'd-ét, f. 3. Skygghet, blyghet, försagdhet.

TIMJAN, t'immjann, m. sing. Örtslägtet *Thymus*. Se f. ö. *Backtimjan* och *Trädgårdstimjan*.

TIMJANSOLJA, f. 1. Ett slags olja, som fås af timjan.

TIMLIG, t'immligg, a. 2. (af *Timme*, ford. *Time*, tid) Som tillhör eller har afseende på denna världen, detta lifvet, eller på det jordiska i motsats till det andeliga. *T-a ägodelar. T.*